

Домаћи произвођачи јабука и трошкови производње

Домаћи произвођачи јабука и трошкови производње

rs.politsturm.com

2024-11-05

1 мин. читања

Никола Котарац директор задруге јабуке „Воћар“ из Сланкамена изјавио је да због смањења рода јабука за 40 одсто као и ниске цене од 50-60 динара по килограму не може да покрије чак ни трошкове производње.[1]

Земљорадничка задруга “Воћар Сланкамен” основана је 2011. године у Новом Сланкамену. Настала је удруживањем воћара из Новог Сланкамена, Бешке, Сланкаменачких винограда, Марадика и Нових Карловаца. Поседује хладњачу капацитета 3.500 тона у УЛО режиму, а сами задругари и њени кооперанти располажу са још око 3.000 тона у стандардним хладњацама које се налазе у оквиру њихових газдинстава.

Робу пласирају на руском (60%), домаћем (30%) и европском тржишту (10%). Овде очигледно видимо да добар део прихода зависи од домаћег тржишта.[2]

Разлог зашто је цена јабука по килограму пала на 50-60 динара је због преливања јабука из пољских монополистичких компанија на српском тржишту. Ове доста крупније компаније са монополским позицијама на пољском и генерално европском тржишту имају значајно ниже трошкове производње због великих капиталних инвестиција које повећавају продуктивност рада.

Ова тактика преливања великих количина роба са већ чврсто монополизованих тржишта у профитабилнија и непотпуно монополизована тржишта у одређеној грани привреде им доноси велике профите и зове се "дампинг" (бацање). Крупни капиталисти извозе огромне количине роба по јако ниској цени у сврху покорвања различитих тржишта слободних од монопола док на већ покореним тржиштима држе велике монополистичке цене.

Последице свега овога за задруге, ситне и средње произвођаче су једнаке распадању ових истих произвођача због неспособности да се супротставе закону анархије и конкуренције у производњи и закону централизације и концентрације капитала.

Ово значи да се потврђује теза да су задруге и предузећа на кооперативној бази (у границама капиталистичког начина производње) такође само играчи на тржишту, баш као и сви остали изоловани робни произвођачи чија се производња и даље заснива на приватном власништву над средствима за производњу, експлоатацији радне снаге од стране капиталиста и пласирању роба на спонтаном и анархичном тржишту.

Једини начин како кризе могу постати ствар прошлости је претварањем средстава за производњу у друштвено власништво. С тим ће се производити за задовољавање растућих материјалних и културних потреба целог друштва, а не за профит.